kohhe uskus, waid essite järrele kulas. Ja sedda teggi temma ka nüüd, ühhelegi sanna sest lausumatta, nenda et keelmatte Jürrige kihlamisse jodud walmistati.

Keik ümberkaudsed Moisnikkud, ning ka Jürri ja Tio selts palluti kokko; ja kui Preilnit piddi kihlatama, kutsuti ka neid omma Woörastega señna. Agga kohhe kui nad ollid sisse astund, kulutas Herra neile, et ta neidsnggusi asjo neist teäda sanud, mis tedda aiand neid müma, ning selle wihhaga ütles ta: Se, kelle omma nüüd ollete, kandko hoolt teie eest — Hobbosed on walmis, teid ärrawima.

Sedda neile sündiwad, ei lootnud ennam se, kes ni wägga neid olli ärralaitnud, ja Jürri ja Tio jäid otse kui mahhalödud — Prielin ja Praua ehmatasid nisammoti. Sest Herra olli öigust-teggia mees kül; siiski, mis ta arwas öige ollewad, ei senna tohtind teine putuda. Ommeti küssis Praua: Mis kurja nemmad siis on teinud? — Sedda üttelgo neile nende ennese süddame-tunistus, kostis Herra. Siis ka-ub kaup! hüdis Tio, sest meie süddamed on selged. Herra wastas: willi, mis selge, töstab hinda — kerge ka-ub tule kätte. Olleme teid armastanud kui issa! ütles jälle Tio, näggite kül meie halledust, kui ni haige ollite. On ka sedda halledust mis pettab, wastas Herra. Agga kui teie haigus hakkas wa-uma, kostis Jürri, siis tulli sesamma Tio, römo nuttes, sedda meile räkima — kust se tousiis kui süddamest? ja mis süddamest touseb, touseb taewa. — Minna ollen teid münud! hüdis Herra nüüd waljo sannaga, wottis Kirja kallitsest ja andis sedda Kubjale, ütteldes: se kulutab, kelle omma nemmad on; hobbosed on walmis, neid señna wima. — Sögo ommeti nemmad ja nende woörad enne weel al. Teggi ukse lahti, ja satis neid ja nende seltsi minnema.

Woib kül arwata, mis raske melega

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1817, lk. 17